

Teresa Famulska

Akademia Ekonomiczna w Katowicach

PODATEK VAT W WARUNKACH AKCESJI POLSKI DO UNII EUROPEJSKIEJ

1. Wstęp

Jednym z istotnych elementów odbudowywanego w Polsce od początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku systemu finansów publicznych stała się reforma podatkowa. Przebudowa rozwiązań podatkowych zmierzała z jednej strony do utworzenia systemu odpowiedniego do warunków gospodarki rynkowej, z drugiej zaś do zbliżenia polskich regulacji do obowiązujących w krajach Unii Europejskiej. Ważnymi częściami przemian były wprowadzenie w 1993 r. podatku od towarów i usług [18], polskiej wersji VAT, a następnie (w 2004 r.) – w związku z wejściem Polski do UE – przebudowa tegoż podatku [19]. Jako cel niniejszego opracowania przyjęto ocenę funkcjonowania podatku od towarów i usług z punktu widzenia wymogów unijnych.

2. Uregulowania Unii Europejskiej w zakresie VAT

Potrzebę zbliżania rozwiązań podatkowych w związku z europejską integracją gospodarczą wskazano już w Traktacie Rzymskim (1957 r.), ustanawiającym Wspólnotę. Zapisano konieczność harmonizacji podatkowej, przyjmując jednocześnie gradację znaczenia różnych grup podatków w tworzeniu wspólnego rynku – przede wszystkim wyeksponowano podatki pośrednie, a w szczególności: podatek od wartości dodanej i podatek akcyzowy. Podatki te istotnie wpływają na poziom cen towarów i usług, a tym samym oddziałują na przepływ dóbr i swobodę świadczenia usług, stąd objęte zostały skoordynowanymi działaniami harmonizacyjnymi.

Największy stopień harmonizacji podatkowej w Unii Europejskiej osiągnięty został w zakresie podatku VAT – jest to jedyny podatek, dla którego wypracowano wspólny unijny model. Wdrożenie „wzorca” w poszczególnych krajach członkow-

skich regulowały kolejno wydawane dyrektywy (łącznie ponad 20). Proces harmonizacji trwa już około 40 lat, przy czym można wskazać na trzy jego zasadnicze etapy [1, s. 89].

Etap pierwszy rozpoczął się w 1967 r. wydaniem I Dyrektywy [14], w której zdefiniowano istotę VAT oraz zawarto zobowiązanie wszystkich krajów członkowskich do wprowadzenia systemu podatku VAT. Wymóg ten został zrealizowany – po kolejnych przedłużeniach – w 1973 r. Wszystkie kraje wstępujące do Wspólnot Europejskich zostały później zobligowane również do wprowadzenia podatku VAT. Dyrektywa I stała się podstawą uchwalania kolejnych dyrektyw, określających zasady funkcjonowania VAT.

Jako początek etapu drugiego należy przyjąć rok 1977, kiedy to wydano VI Dyrektywę [15], określającą wspólny system VAT. Wcześniej – pomimo że wszystkie kraje członkowskie stosowały podatek VAT – nie był to podatek jednolity. W VI Dyrektywie bardzo szczegółowo określono podstawowe elementy konstrukcyjne podatku VAT; m.in. uregulowano: zakresy przedmiotowy i podmiotowy, podstawę podatku, miejsce i moment powstania obowiązku podatkowego, zasady odliczania podatku naliczonego od podatku należnego. Postanowienia zawarte w VI Dyrektywie (wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami) stanowią unijny wzorzec VAT.

Etap trzeci rozpoczęto w 1991 r. w związku z przygotowaniami do powołania od 1993 r. wspólnego rynku. Tak więc w 1991 r. wydano dyrektywę znoszącą granice podatkowe, wprowadzającą system transakcji wewnątrzwspólnotowych [16], z kolei w 1992 r. wydano dyrektywę zbliżającą stawki podatkowe [17]. Należy podkreślić, że stopień harmonizacji stawek VAT jest niski w porównaniu z innymi regulacjami. Uzyskanie konsensusu w tym zakresie jest trudne, gdyż stawki podatkowe uznawane są przez kraje członkowskie jako wyraz ich autonomii fiskalnej. Zgodnie z dyrektywą obowiązują następujące wielkości minimalne stawek VAT:

- podstawowa 15% (jedna),
- obniżona 5% (kraj członkowski może stosować jedną lub dwie).

Wskazane wymogi nie są w pełni przestrzegane przez kraje członkowskie (por. tab. 1), w szczególności jeśli chodzi o liczbę i wysokość stawek obniżonych. Wiele krajów, także Polska, wynegocjowało prawo czasowego lub bezterminowego stosowania rozwiązań odmiennych od wymogów dyrektyw, czyli stosowania stawek obniżonych, niższych niż 5%, stosowania większej liczby stawek obniżonych niż dwie, preferowania innych dóbr niż przewiduje dyrektywa.

Różnice w krajowych regulacjach VAT występują – obok stawek – także w innych kwestiach; jako szczególnie ważną należy odnotować wielkość limitu obrotów podmiotów gospodarczych, uprawniającą do zwolnienia podatkowego z VAT (por. tab. 1). Są kraje, w których w ogóle nie ma zwolnień podmiotowych. Z kolei wśród krajów stosujących takie zwolnienia można stwierdzić znaczne zróżnicowanie, np. limit ustalony w Wielkiej Brytanii jest około 14-krotnie wyższy niż w Belgii.

Tabela 1. Stawki (w%) oraz zwolnienia podmiotowe (limit) w podatku VAT w krajach Unii Europejskiej w 2005 r.

Kraj	Stawka podstawowa	Stawki zredukowane	Limit zwolnienia – maksymalna roczna wielkość obrotów (w euro)
Austria	20	10; 12	22 000
Belgia	21	0; 6; 12	5 580
Cypr	15	0; 5	15 300
Czechy	19	0; 5	32 250
Dania	25	0	6 600
Estonia	18	0; 5	16 000
Finlandia	22	0; 8; 17	8 500
Francja	19,6	2.1; 5.5	76 300 – dotyczy firm handlowych 27 000 – dotyczy firm usługowych
Grecja	18	4; 8	9 000 – dotyczy firm handlowych 4 000 – dotyczy firm usługowych
Hiszpania	16	4; 7	brak zwolnień
Holandia	19	6	brak zwolnień
Irlandia	21	0; 4.4; 13.5	51 000 – dotyczy firm handlowych 25 000 – dotyczy firm usługowych
Litwa	18	5; 9	36 200
Luksemburg	15	3; 6; 12	10 000
Łotwa	18	5	14 400
Malta	18	0; 5	35 000 – dotyczy firm handlowych 23 200 – dotyczy firm usługowych 14 000 – dotyczy firm pozostałych
Niemcy	16	7	16 620
Polska	22	0; 3; 7	10 000
Portugalia	19	5; 12	12 470 – dotyczy firm handlowych 9 976 – dotyczy firm usługowych
Słowacja	19	–	39 400
Słowenia	20	8.5	20 850
Szwecja	25	6; 12	brak zwolnień
Węgry	25	5; 15	16 600
Wielka Brytania	17,5	0; 5	84 100
Włochy	20	0; 4; 10	brak zwolnień

Źródło: Opracowanie własne na podstawie [12, s. 65-67].

Zróznicowanie rozwiązań szczegółowych w krajach członkowskich – niezależnie od wynegocjowanych odstępstw od ogólnie obowiązujących reguł – wynika z tego, że dyrektywy unijne stanowią zbiór zasad, które są wytycznymi dla władz krajowych przy konstruowaniu własnych uregulowań. Przykładowo w VI Dyrektywie (art. 17) znajduje się delegacja uprawniająca władze kraju członkowskiego do wprowadzenia wyłączeń prawa do odliczania podatku naliczonego w odniesieniu do niektórych rodzajów zakupów (m.in. paliwo, usługi gastronomiczne, samochody osobowe). Zakres wyłączeń w poszczególnych krajach okazuje się jednak bardzo zróżnicowany, np. w Grecji jest bardzo rozbudowany, z kolei w Luksem-

burgu w zasadzie nie obowiązują żadne wykluczenia [13, s. 432-438]. Podkreślić należy zatem, że w dyrektywach określone są cele, natomiast narzędzia ich realizacji pozostają w gestii władz krajowych. Ramy modelowe dają również pewne możliwości uwzględnienia specyficznych warunków danego kraju.

Z punktu widzenia podstawowego celu harmonizacji podatkowej VAT, jakim jest zapewnienie swobodnego przepływu towarów i swobody świadczenia usług, istotne znaczenie ma stosowanie zasady kraju przeznaczenia. Zasada ta, polegająca na poborze podatku w kraju nabywcy i eliminacji VAT w kraju pochodzenia (sprzedawcy), w mechanizmie wspólnego rynku oznacza:

- jednokrotność opodatkowania,
- przemieszczenia towarów bez żadnych formalności granicznych (system transakcji wewnątrzwspólnotowych),
- neutralność w kształtowaniu cen towarów i usług (zrównanie w opodatkowaniu dóbr krajowych i zagranicznych).

Zasada kraju pochodzenia, czyli opodatkowania sprzedaży do innego kraju członkowskiego, tak jak sprzedaży krajowej w kraju sprzedawcy, przewidywana jako docelowa okazała się w praktyce trudna do zrealizowania [10, s. 357].

Dążeniem władz unijnych jest dalsze zbliżanie rozwiązań podatkowych w zakresie VAT, pogłębienie harmonizacji będzie jednak procesem żmudnym – potwierdzają to dotychczasowe doświadczenia (prace licznych komisji unijnych, orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości). W perspektywie najbliższych kilku lat nie należy zatem oczekiwać rewolucyjnych postępów w zakresie harmonizacji VAT, a raczej stopniowego doskonalenia obecnego systemu [7, s. 227].

3. Podatek od towarów i usług a wymogi unijne

Obowiązujący w Polsce od 1993 r. podatek VAT w ogólnych założeniach odpowiadał modelowi unijnemu, jednak w wielu kwestiach szczegółowych był niezgodny z VI Dyrektywą. Akcesja Polski do Unii Europejskiej wymagała dostosowania polskiej wersji VAT do wskazówek zawartych w dyrektywach unijnych. Bardzo istotne było wprowadzenie rozwiązań umożliwiających stosowanie zasady kraju przeznaczenia do transakcji wewnątrzwspólnotowych. Podkreślić trzeba, że pewne zmiany dostosowawcze – głównie w zakresie stawek – miały miejsce wcześniej, natomiast gruntowna przebudowa podatku wymagała nowej ustawy, która zaczęła obowiązywać z dniem wejścia Polski do Unii.

Uwzględnienie wymogów unijnych narzuciło zmiany już w samym zdefiniowaniu przedmiotu opodatkowania. Odstąpiono od wcześniejszego kazuistycznego podejścia. Zakres przedmiotowy został rozszerzony, m.in. o dostawę gruntu oraz dóbr niematerialnych. Obecnie szeroki – a nawet otwarty – zakres przedmiotowy VAT wynika z tego, że przyjęte w ślad za VI Dyrektywą rozwiązania opierają się na dychotomicznym podziale przy rozróżnianiu towaru i usługi: świadczeniem usług jest każda transakcja nie będąca dostawą towarów [18, art. 8, ust. 1].

Zakres przedmiotowy również został zmieniony. Podatnikami VAT są osoby prawne, jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. To określenie ogólne odpowiada wymogom unijnym, jednakże ustawodawca wprowadził specyficzną definicję działalności gospodarczej na potrzeby VAT – szerszą niż w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. W efekcie zakres podmiotowy VAT pozostaje nadal niejasny, w szczególności w przypadku osób fizycznych, które nie są zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi [5].

Zgodnie z VI Dyrektywą, z opodatkowania VAT wyłączone są organy publiczne nawet wtedy, kiedy pobierają z tytułu prowadzonej działalności wynagrodzenie. Wyłączenie to nie ma zastosowania, gdy prowadzi do istotnego naruszenia warunków konkurencji. W Polsce postanowiono, że nie uznaje się za podatnika VAT organów władzy publicznej w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, do realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych [18, art. 15, ust. 6]. Przyjęte polskie regulacje dotyczące zakresu podmiotowego – zarówno definiowania działalności gospodarczej, jak i zwolnień organów publicznych – nie oddają w pełni intencji zapisów dyrektywy i wymagają dopracowania [2].

Rozpatrując kolejny element techniki podatkowej, jakim jest podstawa VAT, również wprowadzono w nim zmiany dostosowawcze; w szczególności w przypadku czynności zrównanych z odpłatną dostawą towarów oraz odpłatnym świadczeniem usług odstąpiono od ustalania podstawy według cen rynkowych na rzecz cen nabycia. W praktyce pojawia się jednak wiele problemów, m.in. przy przekazywaniu towarów w ramach reprezentacji i reklamy.

Z dniem wejścia Polski do Unii Europejskiej podwyższenia wymagały stawki na niektóre towary dla dzieci, wybrane wyroby związane z ochroną zdrowia i inne. Wzrost stawek dotyczył także branży budowlanej, gdzie dla podstawowych materiałów przewidziano zwiększenie stawki z 7% do 22%. Podkreślić należy, że władze polskie wynegocjowały „okresy przejściowe”, w których stosowane są odstępstwa od wymogów dyrektyw. W szczególności obejmują one:

- niektóre produkty pochodzenia rolnego, usługi rolnicze oraz wybrane środki do produkcji rolnej, stawka 3% ma obowiązywać przez 4 lata od akcesji, czyli do końca kwietnia 2008 r.,

- nowe mieszkania, usługi budowlane i remontowe (7%), usługi gastronomiczne (7%), książki i czasopisma specjalistyczne (0%) – do końca 2007 r.

Zmiany stawek VAT są problemem szczególnej wagi, gdyż bezpośrednio przekładają się na ceny dóbr i usług. Odnotowania wymaga, że dostosowywanie stawek podatku od towarów i usług do standardów UE odbywa się już od samego momentu wprowadzenia tego podatku [11, s. 207]. Systematyczne działania w tym zakresie objęły wiele dóbr, które są przedmiotem powszechnej konsumpcji, m.in. energię elektryczną i ciepłą, paliwa gazowe i inne, usługi telekomunikacyjne, leki.

Oprócz podwyższenia stawek, jednocześnie ograniczano zakres zwolnień przedmiotowych, przykładowo wyłączając z nich znaczną część usług komunalnych.

W procesie dostosowania polskiej wersji VAT do wymogów unijnych szczególne miejsce zajmują tzw. transakcje wewnątrzwspólnotowe. Kraje Wspólnoty tworzą wspólny rynek, na którym nie występują granice celno-podatkowe, przemieszczanie się towarów powoduje jednak określone skutki w VAT [4, s. 189]. W ogólnej regule wewnątrzwspólnotowa dostawa, podobnie jak sprzedaż do krajów spoza Unii Europejskiej, jest opodatkowana stawką 0%. Z kolei wewnątrzwspólnotowe nabycie, analogicznie do importu z krajów nie będących członkami UE, jest opodatkowane zgodnie z regułami kraju nabywcy. Ze względu jednak na to, że nie odbywają się odprawy celne, mechanizm rozliczania VAT dla wewnątrzwspólnotowej dostawy i wewnątrzwspólnotowego nabycia przebiega inaczej niż w eksporcie i imporcie. W przypadku wewnątrzwspólnotowej dostawy, aby skorzystać ze stawki 0%, podatnik musi spełnić określone warunki, m.in. dokonywać weryfikacji statusu odbiorcy i otrzymać jego numer identyfikacyjny VAT, posiadać odpowiednią dokumentację handlową, która potwierdza wywóz do kraju przeznaczenia. Z kolei wewnątrzwspólnotowe nabycie powoduje u nabywcy obowiązek rozliczenia VAT zgodnie ze stawkami krajowymi. Następnie podatek ten jest traktowany jako naliczony do odliczenia według ogólnych reguł.

Polskie podmioty gospodarcze dokonujące transakcji wewnątrzwspólnotowych objęte są rejestracją w systemie wymiany informacji o wartości dostaw wewnątrzwspólnotowych – VIES (VAT Information Exchange System), obejmują je także dodatkowe obowiązki sprawozdawcze (informacje podsumowujące, Intrastat).

Wiele zmian dotyczy opodatkowania świadczenia usług, gdy strony transakcji są podatnikami w różnych krajach. W polskich przepisach znajdują odzwierciedlenie zapisy VI Dyrektywy, dotyczące tzw. miejsca świadczenia usług [18, art. 27]. Wiele rodzajów usług – w szczególności niematerialnych – ma ustalone miejsce świadczenia na potrzeby VAT, niezależnie od miejsca faktycznego ich świadczenia.

Istotą mechanizmu funkcjonowania VAT jest system odliczeń podatku naliczonego. Polskie regulacje w tym zakresie są – pomimo korzystnych dla podatników zmian od 1 maja 2004 r. – bardziej rygorystyczne niż w innych krajach UE. VI Dyrektywa pozostawia państwom członkowskim znaczną swobodę w ustalaniu zarówno dokumentacji służącej odliczeniom, jak też samego zakresu i innych warunków odliczeń. Analizując jednak orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości [6, s. 389-509], zauważa się wyraźnie stanowisko respektujące odliczanie podatku naliczonego jako fundamentalną zasadę VAT.

Regulacje w zakresie podatku od towarów i usług w związku z akcesją Polski do Unii Europejskiej dostosowane zostały do wymogów unijnych. VI Dyrektywa w niektórych postanowieniach jest bardzo jednoznaczna i precyzyjna, co jest dużym ułatwieniem dla autorów ustawy. Wiele uregulowań tejże dyrektywy zostało jednak sformułowanych hasłowo – wskazanie celu. Ma to z jednej strony pewien walor

„swobody” dla władz krajowych, z drugiej zaś powoduje konieczność samodzielne-
go opracowania przepisu prawnego, co może być problemem. Jest również jedną z
przyczyn wielu niejasności w aktualnej ustawie o podatku od towarów i usług.

4. Podsumowanie

Unia Europejska pozostawia krajom członkowskim znaczną autonomię w za-
kresie podatków. Prowadzona harmonizacja podatkowa nie jest celem samym w
sobie, lecz elementem europejskiej integracji gospodarczej [9, s. 229]. Nie zmierza
się do budowy ponadnarodowego systemu podatkowego, a jedynie dąży do usuwa-
nia tych różnic w rozwiązaniach podatkowych poszczególnych krajów, które za-
kłócają funkcjonowanie wspólnego rynku.

Podatek od towarów i usług jest najbardziej wydajnym źródłem dochodów bu-
dżetu państwa w Polsce (por. tabela 2). Wprowadzanie wymogów unijnych doty-
czących zakresu przedmiotowego oraz stosowania preferencji – uwzględniając
bardzo wysoką stawkę podstawową – utrwaliło i utrwali podatek od towarów i
usług w funkcji zasilania kas publicznych. Rozpatrując VAT jako narzędzie fiskal-
ne, należy zatem wyraźnie podkreślić, że wymogi dyrektyw unijnych nie tylko nie
ograniczają roli tego podatku, przeciwnie – zawierają uregulowania wzmacniające
tę funkcję. Władze publiczne krajów członkowskich dysponują swobodą prowa-
dzenia własnej polityki [8, s. 780-795].

Tabela 2. VAT jako źródło dochodów budżetu państwa w Polsce w latach 1994-2006

Udział VAT w dochodach budżetu państwa ogółem (w %)												
1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006 prognoza
23,8	24,7	28,1	30,8	33,9	38,8	38,1	37,6	40,1	39,7	40,7	42,1	43,7

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Ministerstwa Finansów (www.mf.gov.pl).

Oceniając stopień dostosowania polskich rozwiązań w zakresie VAT do stan-
dardów unijnych, można stwierdzić, że podatek od towarów i usług w zasadzie –
ale nie w pełni – odpowiada wymogom określonym w dyrektywach. W związku z
tym konieczne będą dalsze prace i zmiany:

- wynikające z uzgodnień negocjacyjnych,
- wynikające z konieczności bardziej ścisłego respektowania zapisów dyrektyw.

Akcesja Polski do Unii Europejskiej oznacza w zakresie VAT nie tylko przyję-
cie „stanu zastanego”, czyli dostosowanie do obowiązujących reguł, ale również
konieczność wprowadzania nowych, jeżeli takie zostałyby przyjęte – harmonizacja
podatkowa VAT nie jest bowiem procesem zakończonym.

Podatek od towarów i usług, spełniając funkcje fiskalne, jest równocześnie ob-
ciążeniem przedsiębiorstw [3, s. 321-328]. Z tego punktu widzenia należy oczeki-

wać od ustawodawcy zapewnienia polskiemu przedsiębiorcy warunków działania – w rozważanym zakresie podatku VAT – porównywalnych z obowiązującymi w innych krajach tworzących wspólny rynek. Zatem obok implementacji postanowień – obecnych i przyszłych – dyrektyw unijnych odnotować należy obiektywną konieczność zbliżania polskich regulacji do rozwiązań innych krajów Unii, w tym ograniczania restrykcyjności, która nie wynika z wymogów dyrektyw.

W przyszłości można się spodziewać pozytywnych skutków dostosowania polskich regulacji do unijnych. Rozwiązania krajowe stają wobec zewnętrznej weryfikacji – z jednej strony „rynkowej”, z drugiej zaś formalnoprawnej; w szczególności Europejski Trybunał Sprawiedliwości ocenia zgodność norm krajowych z wymogami unijnych dyrektyw. W związku zatem z akcesją Polski do Unii Europejskiej należy oczekiwać poprawy jakości polskich przepisów podatkowych, co jest pożądane z punktu widzenia zarówno podatnika, jak i prawidłowego funkcjonowania finansów publicznych.

Literatura

- [1] Brzeziński B., Kalinowski M., *Prawo podatkowe Wspólnoty Europejskiej*, ODiDK, Gdańsk 2005.
- [2] Cieśla J., *Pobór VAT od gmin jest ryzykowny*, „Rzeczpospolita” z 25 marca 2005 r.
- [3] Famulska T., *Neutralność podatku VAT dla przedsiębiorstw – wybrane zagadnienia*, [w:] *Finanse przedsiębiorstwa*, red. J. Ostaszewski, SGH, Warszawa 2005.
- [4] *Finanse Unii Europejskiej*, red. B. Bernaś, AE, Wrocław 2005.
- [5] Leśniak G.J., *Niejasne opodatkowanie umów zlecenia*, „Rzeczpospolita” z 24 stycznia 2006 r.
- [6] Martini J., Karpiesiuk Ł., *VAT w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości*, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2005.
- [7] Oręziak L., *Finanse Unii Europejskiej*, PWN, Warszawa 2004.
- [8] Owsiak S., *Finanse publiczne. Teoria i praktyka*, PWN, Warszawa 2005.
- [9] *Prawo podatkowe – część ogólna i szczegółowa*, red. W. Wójtowicz, Oficyna Wydawnicza Branta, Bydgoszcz–Lublin 2005.
- [10] Sobiech J., *Harmonizacja i konkurencja podatkowa w Unii Europejskiej*, [w:] *Finanse w dobie integracji europejskiej*, red. R. Hanisz, K. Znaniecka, AE, Katowice 2004.
- [11] Sokołowski J., *Ulgi i zwolnienia w podatkach dochodowych i VAT – kierunki zmian*, [w:] *Finanse, bankowość i ubezpieczenia*, t. 1, red. K. Jajuga, M. Łyszczak, AE, Wrocław 2001.
- [12] Wach K., *Systemy podatkowe krajów Unii Europejskiej*, Oficyna Wydawnicza, Kraków 2005.
- [13] *VI Dyrektywa VAT. Komentarz do Dyrektyw Rady Unii Europejskiej dotyczących wspólnego systemu podatku od wartości dodanej*, red. K. Sachs, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2004.

Akty prawne

- [14] I Dyrektywa Rady z 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w zakresie podatków obrotowych (67/227/EEC).
- [15] VI Dyrektywa Rady z 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC).

-
- [16] Dyrektywa Rady z 16 grudnia 1991 r. uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca Dyrektywę 77/388/EEC w celu zniesienia granic podatkowych (91/680/EEC).
 - [17] Dyrektywa Rady z 19 października 1992 r. uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca Dyrektywę 77/388/EEC (określenie stawek podatku od wartości dodanej) (92/77/EEC).
 - [18] Ustawa z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, DzU 1993 nr 11, poz. 50, z późn. zm.
 - [19] Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, DzU 2004 nr 54, poz. 535, z późn. zm.

VAT IN POLAND AND THE EUROPEAN UNION ACCESSION

Summary

VAT in Poland generally conforms to the European Union Standards. In numerous detailed issues it is incompliant with the 6th Directive. The ultimate destination of the harmonisation of regulations concerning the VAT is to provide Polish entrepreneurs with business conditions that are comparable with those that are characteristic of other countries creating the common market. In the future some improvements of Polish fiscal regulations quality may be expected.